

DOBAI PÉTER

Szentendre színei

Marival, 1988. augusztus 28.

Miféle fjordtisza, s mégis forró fények ezek ma
a tereken, a tetőkön, a templomtornyokon?
Mintha Mozart delejes, derűsen démoni Divertimentója
szólna ezen az archaikus, aranykori augusztus-délutánon,
itt a boldog Dunapartokon!
Mennyi keleti, balkáni, délszláv színesség női szoknyákon,
könnyű, áttetsző ruhákon, nyitott, nyári blúzokon!
Pedig komor, régmúltas helyen él ez a város,
ez a vásáros, farsangos, folyóparti térség:
rajta a római birodalmi hadiútvonalon,
ahol a legendás légiók meneteltek, monoton
ritmusú járással közelítve a vadonban rejtőző
barbár ijászok felé... rohamjaik rendre omlottak össze,
de jöttek újabb századok, elesni itt, Rómától örökre messze,
és nem maradt utánuk ARA PACIS, — *Békeoltár* —,
rommá lettek a zord erődök, a terméskötömbökből épült
sivár castrumok, katonatáborok: csak a CASTRUM DOLORIS az,
amit — noha kertföldek alá rejtve-temetve — mégis őriz
ez a békés rév, ez a meghitt, pannon Dunatáj!
— — — S bent, az ortodox szentendrei szentélyekben
sokéletevszázados óarany-Madonnák nyitott szemű álma néz
a repeszgránátokat, lángszórókat túlélő ikonosztázokon:
— világtalan, de nem vak, nem festett: *élő és látó* ez a visszánézés! —
a XX. századi turistákra, a fényképezőgépek hideg objektívjeibe,
a „Super—8-as” filmkamerákba, a videokamerákba, a gyémántfinomra
csiszolt optikák jeges íriszébe,
az üres üveglencsékbe:
... hiába... A fényképek, a filmek
nem örökíthetik meg soha,
azt, amit őriz és üzen egy ikon
ezen — és annyi ilyen, ugyanilyen! —
napsugaras, dunaparti délutánon,
hogy bár csak egy klepszidra-pillanatra
úgy érezhetem: ilyen idill, ilyen véletlen,
múló megállás lehetne — ha *újraéptítenénk!* —
az éden!